

Arrest

nr. 31 257 van 8 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, verklarende een Iraaks staatsburger van Turkmeense origine te zijn, afkomstig uit Kirkuk in Centraal-Irak, verliet Irak op 14 oktober 2008. Na een korte tussenstop in Turkije reisde u verder naar België waar u op 29 oktober 2008 aankwam en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde dat u Kirkuk ontvluchtte omdat u er als Turkmeen problemen had met de Koerden omwille van uw Turkmeense origine maar ook omdat de Koerden u te weinig of helemaal niet betaalden voor uitgevoerde werken. U werd ook éénmaal geslagen door Koerden. Op een dag zou ook een groep van gewapende Arabieren die voor de overheid werkte naar uw garage zijn gekomen om u te vragen met hen mee te werken. U vroeg hun even te wachten tot u gedaan had met uw werk. U nam daarop uw wagen en sloeg op de vlucht. U wist dat ze u zouden vragen om explosieven in hun wagen te monteren en daar wilde u niet aan meedoen. U vernam nadien dat uw garage vernield werd door die

mannen. Tijdens de eerste Golfoorlog tussen Irak en de door de VS op de been gebrachte coalitie in 1990-1991 werd u krijgsgevangen genomen door het Amerikaanse leger en werd u na zes maanden vrijgelaten. In 1994 werd u door het regime van Saddam Hoessein opgepakt en gedurende 1 jaar en vier maanden opgesloten omdat u overheidseigendom gestolen zou hebben en informatie hebben doorgespeeld aan de Koerden. U werd door de rechtbank vrijgesproken.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hier volgende redenen.

Zo kan er ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde verblijf in de Mu'alimin-wijk in Kirkuk, Centraal-Irak. Niettemin dat u wel enige geografische kennis van Kirkuk blijkt te hebben (CGVS, pp. 6 tot 8) dient te worden opgemerkt dat u ondanks uw verklaarde commerciële activiteiten als "carrossier"/garagehouder in Kirkuk, Centraal-Irak, niet op de hoogte blijkt te zijn van het in omloop zijnde geld in Centraal-Irak sinds de val van het regime van Saddam Hoessein. U stelt weliswaar correct dat de gebruikte munt de Dinar is (CGVS, p. 11) maar gevraagd naar welke biljetten er in omloop zijn, geeft u die van 50, 250, 1000 en 5000 Dinar (CGVS, p. 11). Andere biljetten zijn er volgens uw verklaringen niet in omloop (CGVS, p. 11). Munten zijn er ook niet (CGVS, p. 11). U stelde eveneens dat de gebruikte biljetten in Irak nog dezelfde biljetten zijn als diegene die gebruikt werden onder het regime van Saddam Hoessein (CGVS, p. 11) en dat er geen nieuwe biljetten in omloop zijn gebracht sinds de val van dit regime (CGVS, p. 12). Deze verklaringen komen echter in het geheel niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (blauwe map, stuk 4-vraag 2). Uit deze informatie blijkt immers dat er meerdere biljetwaardes in omloop zijn dan de vier die u geeft. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat er wel degelijk munten in omloop zijn in Irak, hetgeen volgens u niet het geval was. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat er voor de val van het regime van Saddam Hoessein geen briefjes van 5000 dinar en 1000 dinar in omloop waren terwijl u net verklaarde dat de biljetwaardes van voor en na de val van het regime van Saddam Hoessein, dezelfde waren (CGVS, p. 11). Uw verklaringen aangaande het in omloop zijnde geld in Irak na de val zijn gezien uw verklaarde commerciële activiteit als zelfstandig "carrossier" (CGVS, p.13-14) dan ook van die aard dat ze op cruciale wijze uw verblijf in Centraal-Irak na de val van het Baathregime ondermijnen.

Bovendien is het voor iemand die "carrossier" is van beroep (CGVS, p. 13) ook weinig geloofwaardig dat hij met betrekking tot de nummerplaten op Iraakse voertuigen amper op de hoogte blijkt te zijn van de gebruikte kleur voor nummerplaten en de kleur van de gebruikte cijfers of letters. Zo stelt u dat u met de bus naar uw werk in Hay Sina'a ging (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de kleuren van de nummerplaat en de cijfers of letters op die nummerplaat voor bussen, stelde u dat de achtergrond wit is en de cijfers rood (CGVS, p. 10). Dezelfde kleurencombinatie (witte plaat-rode cijfers) gaf u ook voor de taxi's (CGVS, p. 10). Overheidsvoertuigen hebben volgens u een blauwe plaat met zwarte cijfers (CGVS, p. 10) en de voertuigen van particulieren hebben een witte plaat met zwarte cijfers en/of letters (CGVS, p. 10). Enkel met betrekking tot de particuliere voertuigen antwoordt u juist. Voor de bussen, die u nam om naar uw werk te gaan, de taxi's en de overheidsvoertuigen, komen uw antwoorden niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (blauwe map, stuk 4-vraag 3). Van iemand die "carrossier" is, en dus beroepshalve met voertuigen bezig is, alsook die met de bus naar zijn werk gaat, mag op zijn minst verwacht worden dat hij de juiste kleurencombinaties kan geven van nummerplaten van de voertuigen in zijn regio. Dat u hier niet in slaagt ondergraaft niet alleen de geloofwaardigheid van uw recente verblijf en herkomst uit Kirkuk in Centraal-Irak maar doet ook twijfels rijzen aangaande het door u opgegeven profiel van "carrossier" in Kirkuk.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u omwille van uw Turkmeense origine problemen kende met de Koerden in Kirkuk (CGVS, p. 15). Gevraagd of er de laatste jaren zware schermutselingen of politieke of etnische conflicten hebben plaatsgevonden tussen Turkmenen en Koerden bleek u hier niet van op de hoogte te zijn. Sterker nog, toen u gevraagd werd naar ernstige gewelddadige conflicten tussen de Koerden en de Turkmenen in Kirkuk, stelde u dat deze er nooit zijn geweest (CGVS, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, en die een niet-exhaustieve lijst bevat van

incidenten, blijkt dat er wel degelijk zware incidenten zijn geweest tussen de Koerden en de Turkmenen in Kirkuk. Gezien u verklaarde dat uw Turkmeense origine en de negatieve houding van de Koerden tegenover de Turkmenen één van de redenen van uw vlucht is (CGVS, p. 15), is het ongeloofwaardig dat u van deze gebeurtenissen niet op de hoogte bent en laat u verdere twijfels ontstaan over uw recente verblijf in en recente afkomst uit Kirkuk in Centraal-Irak.

Daarnaast blijkt u evenmin te weten wie de politieke, militaire of administratieve lokale verantwoordelijken waren in uw wijk hetgeen opnieuw voor iemand die er altijd gewoond heeft (CGVS, p. 12) zeer merkwaardig is. Des te meer omdat u verklaarde dat sinds de gewijzigde situatie na de val heel Kirkuk onder controle staat van de Koerden (CGVS, p. 5). Dat u dan voor uw eigen wijk niet de minste concrete informatie kan geven over wie juist de controle heeft en enkel vage verklaringen aflegt dat het de Koerden zijn (CGVS, p. 5 en 12) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in de Mu'alimin-wijk in Kirkuk. In hetzelfde verband kon u evenmin de naam geven van een vroegere 'mukhtar' (wijkverantwoordelijke) van Mu'alimin (CGVS, p. 12). Noch kent u de datum van de bevrijding van Kirkuk (CGVS, p. 5). Dat u evenmin kan aangeven welke groepen of organisaties er verantwoordelijk zijn voor de aanslagen in Kirkuk (CGVS, p. 13) niettegenstaande uw verklaringen dat er heel veel aanslagen zijn, ook in uw wijk (CGVS, p. 9), ondergraaft uiteindelijk finaal de geloofwaardigheid van uw recente verblijf in Kirkuk.

Uit wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk kan maken dat u recentelijk afkomstig bent van Kirkuk in Centraal-Irak. Aangezien de door u ingeroepen feiten waarbij u door Arabische personen die voor de autoriteiten zouden werken, gevraagd zou zijn om voor hun te werken (CGVS, p. 13-14), zich eveneens in Kirkuk afspelen, kan er gezien het niet geloofwaardige karakter van uw afkomst uit Kirkuk in Centraal-Irak aan dit asielrelaas evenmin enig geloof worden gehecht.

Bijgevolg kan gezien het niet aannemelijk karakter van uw recente verblijf in Kirkuk niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals bovengaande vastgesteld blijkt immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw recente afkomst uit Centraal-Irak. Deze ongeloofwaardigheid is van die aard dat het CGVS zich onmogelijk een correct beeld kan vormen van uw recente verblijfplaatsen, uw eventueel verblijf in andere regio's of landen, en van eventuele verblijfsalternatieven waarover u zou beschikken.

Tot slot, de feiten die u aanhaalt en die zich hebben afgespeeld in de periodes 1990-'91 en 1994 houden geen verband met de motieven die volgens u hebben geleid tot uw vlucht uit Irak in oktober 2008. Deze gebeurtenissen vonden plaats ten tijde van het regime van Saddam Hussein en zijn bijgevolg niet meer actueel.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten (kleurenkopie identiteitskaart, verkleinde kleurenkopie nationaliteitsbewijs, verkleinde kleurenkopie militaire kaart, attest van het Rode Kruis in verband met uw krijgsgevangenschap in Saudië-Arabië en twee krantenartikels over situatie in Kirkuk) zijn niet van die aard dat ze hetgeen hiervoor werd uiteengezet kunnen wijzigen. De neergelegde kleurenkopies zijn immers kopies waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden nagegaan en de krantenartikels slaan op de algemene situatie in Kirkuk. Met betrekking tot het attest van het "International Committee of the Red Cross" (verder ICRC) dat u na uw interview aan het CGVS bezorgde dient te worden opgemerkt dat het attest enkel stelt dat u door het ICRC geregistreerd werd in Saudi-Arabië en dat u naar Irak gerepatrieerd werd op 10 april 1991. Over de omstandigheden van uw registratie spreekt het attest zich echter niet uit. Noch vermeldt dit attest uw verblijfplaats in Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn “verzoekschrift tot nietigverklaring” dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Centraal-Irak en verwijst hiervoor naar informatiebronnen met betrekking tot de huidige situatie in Irak, die aangeven dat de situatie in Centraal-Irak zeer ernstig is en er een reëel risico bestaat op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als

gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het betreft de *Return advisory and position on international protection needs of Iraqis outside Iraq* van 18 december 2006 van het UNHCR en de *Guidelines on the treatment of Iraqi asylum seekers and refugees in Europe* van de ECRE van april 2007. Volgens verzoeker is de hierin beschreven situatie nog steeds geldig. Deze informatie zou worden bevestigd en beaamd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Uit de laatste Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk Vluchtelingenwerk Vlaanderen blijkt dezelfde manifeste onmogelijkheid om terug te keren naar en het ontbreken van elke alternatieve interne vluchtmogelijkheid in Irak.

Verzoeker voert aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat hij aan de hand van zijn antwoorden wel degelijk aantoonde dat hij van Irak afkomstig is, doch dat de CGVS stelt dat zijn kennis na de val van het regime van Saddam beperkt is, zodat aan zijn recente afkomst wordt getwijfeld. Hij kan hiermee niet akkoord gaan en betoogt dat de Vreemdelingenwet niet voorziet dat een kandidaat- vluchteling recent afkomstig dient te zijn van zijn land van herkomst. Artikel 48/4 stelt enkel dat de vreemdeling bescherming dient te genieten wanneer hij een reëel risico zou lopen in het land van herkomst. De recente afkomst wordt daarbij niet als voorwaarde gesteld, zodat, zelfs indien verzoeker zou hebben gewoond in een ander land dan Irak, het land van herkomst primeert en niet het land waar hij gewoonlijk verbleef. Verzoeker is van mening dat in toepassing van artikel 48/4 is aangetoond dat hij een reëel risico zou lopen in zijn land van herkomst. Indien hij zou worden teruggestuurd naar zijn regio, loopt hij een ernstig gevaar. Zelfs indien hij zijn vervolgingsvrees in bepaalde mate zou hebben verzonnen, dan mag dit de subsidiaire bescherming niet in de weg staan. Hij komt immers uit een onveilig gebied. Volgens verzoeker is de door de CGVS ten onrechte toegevoegde voorwaarde van recent verblijf een gevaarlijk en niet objectief criterium. Bovendien zou dit inhouden dat een vreemdeling die al enkele jaren bv. in België woont, zelfs al is dit illegaal, nooit in aanmerking zou kunnen komen voor de subsidiaire bescherming.

Verzoeker gaat evenmin akkoord met de bestreden motivering aangaande de vluchtelingenstatus. Hij citeert artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, waarnaar wordt verwezen door artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Tevens haalt hij rechtsleer aan van D. Vanheule. Verzoeker wijst erop dat de CGVS in de bestreden beslissing bevestigt dat er tussen Turkmenen en Koerden in Centraal-Irak ernstige en gewelddadige conflicten zijn, zodat zijn afkomst als Turkmeen een grond tot vervolging kan opleveren.

Hij concludeert dat de CGVS, gezien zijn afkomst, het tekort aan bescherming en respect voor de fysieke en psychische integriteit en de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hem diende te erkennen als vluchteling of minstens de subsidiaire beschermingsstatus diende toe te kennen.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker laat tot op heden na de originelen bij te brengen van zijn identiteitsdocumenten en geeft hiervoor geen aannemelijke verklaring. Hij gaf reeds in november 2008 aan dat de originelen in Irak waren en dat hij zou trachten ze te verkrijgen. Hij zou de documenten hebben achtergelaten uit vrees deze te verliezen onderweg (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.21). Ook tijdens zijn gehoor bij het CGVS gaf hij aan dat hij nog probeerde de documenten in België te krijgen. Wanneer hem even

verder erop werd gewezen dat men hem reeds in november 2008 werd gevraagd naar deze documenten, ontkende hij dat dit hem ooit werd gevraagd en beweerde hij tevens nooit te hebben gezegd dat hij ze ging bezorgen. Even verder gaf hij aan dat hij zijn documenten zou doen overkomen wanneer de situatie in Kirkuk stabiel is (administratief dossier, stuk 4, p.2, 19-20). Dat verzoeker nalaat zijn originele identiteitsdocumenten bij te brengen, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te geven, duidt op een gebrek aan medewerking en doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker brengt in concreto geen elementen bij ter weerlegging van de motieven op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn recente verblijf en beroepsactiviteit in Kirkuk. De bestreden motivering vindt in casu uitgebreid steun in het administratief dossier waar deze stelt dat verzoeker ondanks zijn beweerde commerciële activiteiten als "carrosier"/garagehouder" in Kirkuk, Centraal-Irak (i) niet op de hoogte blijkt te zijn van het in omloop zijnde geld in Centraal-Irak sedert de val van het regime van Saddam Hoessein (ii) met betrekking tot de nummerplaten op Iraakse voertuigen amper op de hoogte blijkt te zijn van de gebruikte kleur voor nummerplaten en cijfers of letters (iii) evenmin op de hoogte blijkt te zijn van de zware schermutselingen of politieke of etnische conflicten tussen Turkmenen en Koerden, doch integendeel aangaf dat er nooit ernstige gewelddadige conflicten waren tussen deze bevolkingsgroepen, hetgeen des te meer klemmt daar hij beweerde dat zijn Turkmeense origine één van de redenen was voor zijn vlucht (iv) niet blijkt te weten wie de politieke, militaire of administratieve verantwoordelijken waren in zijn wijk en in hetzelfde verband evenmin de naam kan geven van de vroegere Mukhtar van zijn wijk, de datum van de bevrijding van Kirkuk niet kent en evenmin kan aangeven welke groepen of organisaties verantwoordelijk zijn voor de aanslagen in Kirkuk. De voorgaande motieven zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Deze vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf te Kirkuk, Centraal-Irak, noch aan zijn beweerde beroepsactiviteit als "carrosier" en dit zeker sinds de val van het regime van Saddam Hoessein. Derhalve oordeelde de CGVS op goede grond dat er, aangezien de door verzoeker ingeroepen feiten in Kirkuk zouden hebben plaatsgevonden, evenmin geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de CGVS zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en relaas. Er mogen van hem correcte verklaringen en waar mogelijk documenten worden verwacht over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Uit de voormelde vaststellingen blijkt dat verzoeker verkoos bij de asielinstanties een fictief beroep en verblijf in Kirkuk te schetsen. Dergelijk gedrag is in flagrante tegenspraak met de hoger beschreven medewerkingsplicht. Daar de CGVS door toedoen van verzoeker niet over de ware toedracht beschikt van diens activiteiten en opeenvolgende verblijfplaatsen, kon hij zich geen beeld vormen omtrent verzoekers recente verblijfplaatsen, een eventueel verblijf in andere regio's of landen en eventuele verblijfsalternatieven. Derhalve maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekers algemene verwijzing naar de situatie in Centraal-Irak en de conflicten tussen Koerden en Turkmenen aldaar is geenszins afdoende om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd en om deze reden geen bescherming van de autoriteiten zou kunnen bekomen. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke.

Wat betreft de aangehaalde feiten in 1991 en 1994, motiveert de bestreden beslissing met reden dat deze geen verband houden met de motieven die volgens verzoeker hebben geleid tot zijn vlucht en plaatsvonden tijdens het regime van Saddam Hoessein, zodat zij niet meer actueel zijn.

Verzoeker weerlegt de terechte motivering omtrent de door hem bijgebrachte documenten niet. De kleurenkopieën van zijn identiteitsdocumenten en militaire kaart betreffen kopieën waarvan de authenticiteit en herkomst niet kunnen worden nagegaan. De krantenartikels slaan op de algemene situatie in Kirkuk en het attest van het Rode Kruis stelt slechts dat verzoeker in Saudi-Arabië werd geregistreerd en naar Irak werd gerepatriëerd in 1991, doch spreekt zich niet uit over de omstandigheden van verzoekers registratie, noch omtrent zijn verblijfplaats in Irak.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij een eventuele terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009, beschikking nr. 4513). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de verblijfplaats(en) die hij had sinds - minstens -de val van het regime van Saddam Hoessein (zie 2.2.1). Bij gebrek aan elementen omtrent de afkomst van een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker ingevolge een verblijf in een derde land, en dit vóór de indiening van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een (vorm van een humanitaire) bescherming genoot. Derhalve besloot de bestreden beslissing, mede gelet op het sub 2.2.1 bepaalde, op goede grond tot het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS